

Opatrně se rozhlédla. Už neslyšela vlastní dech a mohla věnovat pozornost podivnému šelestu, který ji doprovázel, kdykoli si vyšla do zahrady. Ano, slyší ho znovu a docela blízko. Soustředěným zrakem zkoumala každou křovinu i vzrostlé trsy travin, které ještě zahradníci nepodrobili své péči. Ani jejich hovor už k ní nedoléhal, je příliš daleko. Guillaume, hrabě Robillard, její manžel a dědic bankovních domů po zbytku robillardovské šlechty, která našla před sto lety nový domov v jednom z jižních států Ameriky, ji před odjezdem do Francie pověřil důležitým úkolem. Ponechal zcela v jejích drobných ručkách a na krásné moudré hlavince, jak sám láskyplně podotkl, než nastoupil do kočáru, veškeré doladění jak interiéru nového domu, tak i této ohromující zahrady, která ji proti její vůli od první chvíle fascinuje. Víc důvodů k vytržení zatím její duše nenalezla a hodlala si ho proto ponechat. Zhluboka se nadechla podvečerního vzduchu a zavřela oči. Najednou ucítila jemný závan zvláštní vůně a čísi živočišnou blízkost. Odskočila stranou tak rychle, že ztratila rovnováhu. Naštěstí neupadla, snědé mužské ruce ji zachytily, obemkly kolem pasu a její záda se opřela o pevnou hrud'. Vnímala tlukot srdce ...bum, bum, bum. Vytrhla se a zpražila ho pohledem. Ke svému překvapení se vůbec nebála.

Vysoký a štíhlý, elegantně oblečený mladý muž jižního typu s vlnitými vlasy havraní černě smekl klobouk a hluboce se uklonil. Když se znovu vzpřímil, probodl ji smyslný pohled nejčernějších očí, jaké kdy viděla.

„Dovolte, abych se představil, krásná slečno,“ řekl plynou francouzštinou a usmál se koutky úst. Zálibně si přejel ukazovákem knír.

„Jsem Petr, vladyka z Černého lesa u Petrovy skály,“ znovu se zlehka uklonil, „k vašim službám.“ Cítila ty oči až v žaludku, ale neztratila duchapřítomnost. I přes zdvořilé chování ji ten neotesanec vylekal a málem způsobil zranění. A bezpochyby je to původce podivného šelestu v křovinách, kterým ji už několik dní pronásleduje. Nevyznala se v českých šlechtických titulech a jeho jméno pro ni mělo stejnou cenu jako pacholka ze stájí, ale nemohla ho odehnat. Jako by jí to zakazovala nějaká síla, magnet, který ji k němu přitahoval, ač se tomu bránila. Povytáhla obočí a zdvihla vysoko nos.

„Angelique, hraběnka Robillard z Paříže,“ lehounce podklesla v kolenou a nabídla mu ruku k políbení, „A nejsem slečna, pane,“ zdůraznila, „Jsem ženou Guillaumea, hraběte Robillarda, majitele většiny francouzských

bankovních domů, který..." Aniž by z ní jen na okamžik spustil zrak, dotkl se rty její ruky přesně, jak předpisovala etiketa. „Který..."

„Který vás tu zanechal v péči staré chůvy, dvou komorných, služky, kuchařky, majordoma, zahradníků a..."

„Špehujete mne snad, pane?" Stáhla dlaň, kterou stále držel a uraženě a poněkud dětinsky ji schovala za záda. Zasmál se.

„A dal přednost obchodům ve vaší vzdálené vlasti, místo aby se ze všech zbývajících sil věnoval tomu nejlepšímu, co mu kdy mohl život nabídnout. Takové chyby se neodpouštějí." I když s ním hluboko v nitru souhlasila, vzplála hněvem.

„Co si to dovolujete, pane..."

„Petr," připomněl nevyveden z míry.

„Nakonec... je mi jedno, jak se jmenujete, jste nestoudník, který zde uráží manželku vznešeného muže..." Rychle hledala v paměti vlastnosti, kterými by přizdobila již trochu opelichaného chotě. Její nezvaný společník promptně využil pauzy.

„Víte, krásná dámo, mně je vlastně úplně jedno, zda jste vdaná či nikoli. Vím, kdo je vaším manželem, a upřímně mu závidím." Luskl prsty. „A máte pravdu, sleduji vás pečlivě zakryt křovím už třetí den." Úžas, který pronikl na povrch krásné tváře na oko stažené zlobou, ho pobavil. „Patrně jste si toho všimla a teď se v duchu dohadujete, proč to asi dělám, že?"

„Petrně proto, že jste velmi domýšlivý a chcete využít příležitost, čas, kdy můj manžel plní své pracovní povinnosti. Vybral jste si špatnou chvíli na projevování nevhodné přízně," odříkávala pečlivě vštěpované průpovídky a dala se do chůze po čerstvě vysypané cestičce směrem k domu. Vstříc jistotě. Srovnal s ní krok a důvěrně se naklonil téměř k jejímu uchu. Skoro cítila, jak ji zašimral jeho knír.

„Řekněte, jdou vám ty zbytečné řeči od srdce? Nebo je vám moje přítomnost milá a možná smím dokonce doufat, že vás vzrušuje?" Ó, jak ráda by mu řekla, že ano! Že jí jeho drzost imponuje! Lekla se, jak snadno podléhá pokušení cizího smělce, který zřejmě neuznává žádná konvenční pravidla. Měla by mu dát najevo pohrdavý nezáměr a rychle se vzdálit. Co kdyby ji viděl někdo z domu a referoval..."

„Je úžasné sledovat váš vnitřní boj," zašeptal tak blízko její tváře, že znovu slyšela tlukot jeho srdce. Nebo jejího? „Nespěchejte, ještě vám chci říct tolik věcí." Odtáhla se a zrychlila. Konečně ji napadla správná slova.

„Copak vás nic nezastaví? Jsem vdaná a čekám zde na svého muže. Nepochybně jste viděl náš dům a určitě je vám známo, že jej nechal postavit pro mne. Jen pro mne jako svatební dar. Myslíte, že se s ním můžete měřit?“ Vyzývavě na něj pohlédla.

„Zlatá klec pro ptáčka, aby neuletěl...“

„Prosím?“

Vzal ji lehce okolo ramen a ona neměla sílu k odporu. Předchozími větami se vyčerpala a co víc, bránit se ani nechtěla.

„Jsem volnomyšlenkář, má drahá způsobná Angelique. A jestli budete takto chvátat, nestihnu vám říct vše, co chci.“ Zatnula zuby a úporně hleděla před sebe. Nemůže mu dát šanci, není to správné, nesmí. Ale když... „Myslím si, že nikdo nemá právo, natož povinnost zříkat se rozkoší, když se mu nabízejí. Také se se vší zodpovědností za to, jaký účinek budou má slova na vás mít, domnívám, že právě proto, abychom užívali života plnými doušky a mysleli především na své blaho, jsme zde na této zemi.“ Angelique věděla, že ochabuje a chránila se na něj pohlédnout. Jeho řeči úplně nerozuměla, ale očím dokonale. Nebyl prvním mužem, který na ni hleděl s jiskrou prozrazující vášně, ale rozhodně první, který na ni působil zhoubně.

Ano, tenkrát ve šťastných dobách předtím, než po uši zadlužený papá přivedl hraběte Guillaumea Robillarda a přikázal své šestnáctileté dceři, že si ho musí vzít. V jejím okolí se vyskytovalo mnoho mladých mužů, šlechticů se známými a bohatými rodokmeny, kteří si ji prohlíželi podobně jako teď Petr. A jí se jako každé mladé dívce uvedené do společnosti a začínající ochutnávat taje a doposud přísně tabuizované radosti života, líbili a někteří ji dokonce velmi přitahovali. Ale nikdo z nich nebyl ochoten se ujmout dluhů jejího otce způsobenými dílem riskantními investicemi a dílem sázením na dostihy. Ovšem Petr se svými neposednými vlasy a ohnivým pohledem byl výjimkou. Všemi smysly vnímala, že může být nebezpečný. Doslova ji paralyzoval. Zalekla se svých hříšných pocitů a hanbila se za ně. Guillaume dlí v Paříži a snaží se dát do pořádku záležitosti jejího otce a ona zatím...

Pomalou se blížili k domu a Angelique se přistihla, že neustále zvolňuje tempo, podvědomě zpomaluje, že už téměř stojí na místě. Petr jí položil ruku okolo pasu a její páteří projel mocný elektrizující výboj. Slabý odér kouře se mísil s kolínskou a společný účinek ji omamoval. Zrudla a odvrátila hlavu, aby si nevšiml jejího zakolísání. Jak by mohl! Vždyť si

užívala ten okamžik! Hrabě byl pryč už skoro čtyři měsíce. Za tu dobu se jí nikdo nedotkl vyjma komorné, když jí pomáhala s oblékáním. Nikdo ji nepolíbil. Mimoděk našpulila ústa a zaklonila hlavu. Než si to uvědomila, byl jeho obličej v těsné blízkosti jejího. I když to očekávala, nepolíbil ji. Držel ji však pevně v pase, jako by ji neměl nikdy pustit.

„Vzpomínáte si na titul, kterým jsem se představil?“

„Vla... vladyka...“ Zhypnotizovaná mysl odmítala poslouchat.

„Vladyka z Černého lesa u Petrovy skály. Pod Petrovou skalou jsou Petrovy kameny. Už od středověku vyhlášené místo a tajné rejdiště bohyň snad všech slastí a neřestí, na jaké si jen vzpomenete. Tam jsem se narodil. Od té doby je mým evangeliem, že duše i tělo se mají smát, ne plakat. Nebyli jsme stvořeni proto, abychom snášeli bědy, křivdy a prožívali své dny utopeni v malomyslnosti a strachu, co strašného nás čeká. I tak nás toho potká dost. Nikoli, žijeme, abychom jákali každý den nad darem, jakým je život. Proč se stydět za touhu po slasti? Proč skrývat jeden z nejpřirozenějších pudů, který je živým bytostem dán samotným Stvořitelem? Protože, krásná dámo, Bůh není puritán. Oslavuje puzení našich těl a touhy duší. Neuplácá z hlíny bezduché, necítící tvory. Naopak, vybavil nás těly, která se navzájem provokují, dráždí a přitahují. Vládneme libidem, které nelze přehlížet a zahánět.“

Otevřela oči a spatřila svůj odraz v jeho černých zřítelnících. Vpíjely se do jejích a v útrobách vyvolávaly příjemné chvění. Nohy jí vrůstaly do země a současně cítila lehkost, jako by se vznášela.

„Vy jste ďábel, pane...“

„Nu, když myslíte...“

Zdálo se mu to, nebo vyčetl mezi řádky rozhovoru s Dianou přece jen zklamání? Žena vyznávající víru silných jedinců i přes největší lásku musela být rozčarovaná chováním syna, který měl tak skvěle našlápnuto dobýt svět. Mátlo ho, že dokázala neprojevit sebemenší záchvěv lítosti, když před ní brutálně odhalil pravdu o Tomově gamblerství. Upnula se na něj, vkládala do něj všechny naděje. Hluboké city přece nemohly mžikem vyprchat. Její tvář však zachovávala odměřenou zdvořilost,

možná jen hlas se trochu zachvěl. Radek si okamžitě vybavil stejnou břitkou aroganci, s jakou jednal Tom zahnaný do úzkých. Tváří v tvář drsné pravdě o sobě samém. Je to součást satanistického učení, nebo jen pouhá neschopnost přiznat slabost či porážku? Teď není čas, aby se snažil vniknout do specifik víry, která je mu v podstatě lhostejná. Paní Gernerová řekla jinou zajímavost. Skutečnost, která pokud je pravdou, rázem vysvětluje Tomášův zájem o tu zahradu a jeho ochotu riskovat. Potřebuje peníze. Zoufale. Ale proč zmizelo těch dvě stě tisíc z účtu?

Radek zaostřil a snažil se proniknout šlehanci vody, které zaplavovaly přední sklo v souladu s poryvy větru. Stěrače létaly nejvyšší rychlostí, ale liják s přehledem dokazoval, že na přírodní sílu je technika slabá. Do Ronovan zbývalo asi dvacet kilometrů, a jestli se živly neuklidní, bude muset dodržet původní plán a jet rovnou k Simoně. Chtěl ho změnit nabuzen historkami od Diany a zamířit nejdříve k pozemku. Pozorovat chvíli z bezpečí pomalu jedoucího auta místo, které má podle všeho svědomí černější než tma. Hned za Prahou zastavil na benzínce, natankoval a vybavený kávou z automatu zavolal Simoně. Zrazovala ho. Trvala na tom, že má řádu informací, mezi nimi i tvrzení redaktora místního plátku, že se tam nic neděje, a fakt, že tam vlastník po jakýchsi průserech dosadil správce. Podrobnosti prý ústně, i když zněla značně nedočkavě. Sama chtěla volat, ale byla moc ráda, že Radek přijede. O výstupu s Vandou a její podezíravosti se nezmínil a ani to neměl v úmyslu. Se Simonou jedou na stejné vlně, oba ovládlo vzrušení z pátrání v temných záhadách. Mají cíl. Odhalit, co s nimi může mít Tomáš společného. To Vanda se svými přízemními zájmy nikdy nepochopí. Nakonec mu Simona neochotně popsala, jak se k zahradě dostane. Správce? Ten se jeho domněnkám poněkud vzpěčuje.

Přemýšlel, jestli se jim ze všech náznaků, drbů, afér i nemnoha faktů podaří slepit nějakou teorii. Až hvízdání stěračů ho upozornilo, že déšť ustal. Vypnul je a všiml si, že se blíží k Simonou avizované křižovatce. Zpomalil. Směrovka ukazovala doprava, ale on podle pokynů zahne doleva a přijede málo používanou okreskou k nejstarší, téměř neosvětlené části městečka, rovnou k pozemku. Už po prvních metrech jízdy pochopil, že správci obce už dávno spolu s nepohodlnou nemovitostí odepsali i silničku a patrně zapomněli, že je pořád součástí infrastruktury. Jeho zánovní BMW úpělo, kdykoli přešel jeden z četných výmolů naplněných

vodou. V omezeném dosahu světel a v neznámém terénu je nestíhal sledovat a netušil, zda se jim vůbec dá vyhnout. Připadalo mu, že se auto kolébá z jedné díry do druhé, a jel opravdu velmi pomalu. Konečně nedaleko před sebou zpozoroval neproniknutelný pás nějaké hradby a uvědomil si, že je v cíli. Ponechal zapnutá dálková světla. Jak se přibližoval, rozpoznal roh asi dva metry vysokého železného plotu, notně prorostlého vegetací. Šlahouny byly hojně propleteny, takže ač zbaveny listí, tvořily ve tmě jednolitou masu. Radek nepochyboval, že ani za světla není vidět skrz. Od rohu nalevo se plot ztrácel v dálce dobrých dvou set metrů a ve směru přímo kopíroval komunikaci. Zvedl světla výš a zatajil dech. V pravém úhlu plotu čněl mohutný kmen, jako by z něj vyrůstal. Kousek nad hroty hradby ho silné větve rozevíraly do majestátní koruny končící někde v oblacích. Dojel až k němu a ztlumil světla. Stočil okénko, vysunul hlavu a vzhlédl. Špičky velikánu však nedohlédl. Radek se v botanice moc neorientoval, ale odhadl ten skvost na platan starý možná dvě stě let. Chvíli se kochal pohledem na nejspodnější větve. Každá z nich by sama mohla tvořit úctyhodný kmen. Rozevíraly se do neuvěřitelné šířky a pod nimi i přes prudký déšť bylo na zbytku úzkého chodníku téměř sucho. Zavřel okno a znovu se pomalu rozjel. Rozhlédl se. Po pravé straně míjel široká vrata opatřená řetězem a visacím zámkem. Na nich plandala na jediném úchyty zašedlá cedule s názvem objektu, který se už nedal přečíst. Několik metrů před ním vydávala mdlé světlo zřejmě jediná lampa v celé ulici. Vrhala ho na dvoupatrový dům, okolo kterého stálo lešení naposled tak před padesáti lety. Když k němu dojel, všiml si občasného bliknutí neónu herny a pod ním zatemněnou výlohu. Ale třeba se v něm jen odráželo světlo lampy. Jinak dům tonul v naprosté tmě. Vzápětí mu secvaklo. *Herna! Alfa a omega Tomova života.* Popojel ještě kousek a zastavil před pečlivě natřenými vraty nějaké dílny, za kterými matně viděl karosérie aut. Tak tady také fungují. Padl na něj zmar. O co se tu pokouší? Kromě zanedbanosti, která je dodnes k vidění v mnohých okrajových částech měst a většině malých zapomenutých obcích, tu nebylo nic mimořádného. Oplocené území s nevyjasněnými vlastnickými právy a dlouhá desetiletí přiživované báhorkami, k nimž si každá generace přidala svůj díl fantazie. Střídající se zastupitelstva města je pak snadno mohly využívat k výmluvám, že jim chybí peníze i chuť vnést do věci jasno. Mohl by vystoupit a zkusit, jestli je ta herna otevřená. Třeba by našel Toma sedícího u automatu, ztraceného v čase i realitě. Nesmysl! I

ten nejtolerantnější majitel by ho dávno vyhodil, aby se šel aspoň převléct a neodpuzoval svým oděrem hosty. Najednou ho zasáhl letný záchvěv, snad útržek myšlenky, a Radek zpozorněl. Něco minul. Vynechal. Pozoroval pravou stranu silnice, než zastavil, a na té levé mu cosi uniklo. Teď se to připomnělo. Lehké dloubnutí, aby se kousek vrátil. Ohlédl se. V dosahu lampy mdle osvětlený, o kus dál už ponořený ve tmě se táhl plot směrem, odkud přijel. Kam až Radek dohlédl, působil kompaktně. A přece. Šikmo, možná deset patnáct metrů od herny se mu zdál monolit hradby přerušovaný tmavou linií nebo výstupkem. Aspoň odtud to tak vypadalo. Radek se ujistil, že nestojí na zákazu, i když policajti by byli ti poslední, které by tu čekal, vystoupil a tichým štěknutím ovladače zamkl auto. Přešel na protější stranu a pečlivě se vyhýbal loužím, které plnily otvory po vypadlých kusech dlažby, možná vydroleného betonu chodníku. Švihl pohledem k herně, ale za dobu, kterou v ulici trávil, se dveře ani jednou neotevřely, nespatriil člověka a neslyšel blížící se kroky. Znovu se snášela mlha. Jak kráčel, přeskakoval kaluže a sledoval zarostlý plot, připadal si jako v povídce Edgara Allana Poea. Už viděl, že se nemýlil. Z toho, co ve tmě a z dálky působilo jako svislá čára, se vyloupila brána přesahující hroty plotu možná o metr. Její výšky si všiml až na místě, protože přesah plotu se ztrácel v liánách popínavých rostlin. Na bráně byla masivní železná klika, a pokud byla kdy opatřena nátěrem, nyní byla vyhlazena na kov. Jeden rozdíl tu však byl. Aby ho odkryl, pomohl Radkovi vycházející měsíc. Prostor za branou náhle osvětlil tlumenou bělavou září a odhalil uzounkou cestičku v udusaných zbytcích rezavé trávy zmáčené lijákem. Místa byla pokryta drobnými oblázky, které tu a tam nesměle vykukovaly ze stružek vody. Vzrostlé stromy, které ji po obou stranách lemovaly, tvořily tmavý tunel s úzkým průduchem nahoře. Jen takovým, aby jím pronikl svit měsíce. Letný záchvěv, který předtím Radka upozornil, že něco opomněl, mu teď nehybnou horkostí zasáhl celé tělo a doslova ho přikoval k chodníku. Cítil strnulost v nohou. Rukama však vládl a jako by mu něco našeptávalo, sáhl na kliku a pokusil se ji zmáčkout. Vzápětí ji odtrhl jako uštknutý. Tam, kde tušil konec tunelu a kam záře dopadala nejsilněji, se objevil stín, který se vlnil, skláněl a zase narovnával. Kmital sebou na jednom místě a z černé barvy se projasňoval do téměř bílé. Zíral na tu iluzi jako v hypnóze neschopen polknout. Sledoval, jak mění tvar, až připomínala nevysokou siluetu lidské postavy.

Pár vteřin a úplně jasně spatřil bílé šaty a dlouhé světlé vlasy. Přestal dýchat. Postavička se natočila a on zděšeně hleděl na bledý dívčí obličej.